

MŪSŪ KŪRYBA

ORDO SANCTI CASIMIRI

GYVENTI DARANT GERĄ

Išleista už Kėdainių komtūrijos lėšas

Piešinių autorė LOLITA MARIJA VELIČKIENĖ

DAIVA KŠANAUSKAITĖ

Pradėjau kurti nuo aštuoniolikos metų. Iš pradžių kūriau vaikiškas eiles, bet metams bėgant, keitėsi mano rašinėliai. Dabar mano eilės kuriamos iš meilės ir pagarbos. Noriu, kad skaitytojas pajustų tai, ką aš išgyvenu. Mano visa meilė sudėta į rašinėlius, mano eilės tarytum paukščiai. Juos išgyvenu visa širdim. Mano pati didžiausia svajonė, kad knygelė atsidurtų kiekvieno skaitytojo ir kiekvieno užsienio lietuvio rankose.

LIETUVA ANT AŽUOLO LAPŲ UŽAUGO

*Lietuva ant ažuolo lapų užaugo
Ji didi senolių užkalbėjimuose
Lietuvos aukurai degs šimtmečius,
Lietuvos vardas įrašytas – Lietuvos atminimuose
Kur švyti žara, tik tau dovanota Lietuva.
Tu gintare įrašyta lietuviška kalba,
O Lietuvos branginti žodžiai, iškalbėti jūros ošimo.
Kiekviena karta auga su ažuolais,
Ir mes pasensime su ažuolais.
Tu mūsų išmintis, kurios mes semiamės iš tavo likimo –
Protėviai atminimuose įskaitė ant seno ažuolo šakų.
Ar tu girdi mane, kaip ošia miškas?
Ant juodos žemės, mes skausmą išliejame
Ir lipsime į ažuolo viršūnę, Lietuvėlės pamatyti.
Šis ažuolas protėvių sodintas.
Mes nupinsime vainiką iš ažuolo šakelių, protėviams atminti.
Tavo žodžiuose laisvė, kovoje susikryžiuoja,
Skausmas ir meilė.
Iš tavo rankų krenta skausmas nukryžiuotas.
Meilė atgimė šarvais apsidengusi.
Sena išmintis kaip tavo siela – pabunda, reiškias į kovą.
Tavo pradžia tūkstantis tikėjimų, tavo žaizdos karo nebijo.
Krenta tau po kojomis priešai,
Karas tarsi giltinė slinko pro tave ir tavo rankos kardą numetė.
Atrodo slinko ir dienos ir naktys, o tu pražilai ir pasenai,
Bet širdyje kario dvasia gyveno amžinai.*

TAVO BALSAS

*Į tavo balsą aš atsimušu ir manyje sruvena upeliai,
Aš prašysiu tavęs kasdieninės duonos, lyg maldos
Nuo saulės įkaitintoj žemėj vienas daigas išdygs,
Tas daigas – tai mūsų gyvybės medis.
Tu prisiliesk prie suskilusios žemės,
Ir tavo kraujas atgims iš naujo.
Tu belsies į žemę ir į medį,
O tave laukimas suspaus tarytum rėtį.*

*Tavo balsą išklykaus varnėnai,
O žemė tave priims kaip sesę ar brolių.
O žemės lyguma suraižys tavo mintis.
Pasėki mintyse po grūdą, teisybė gros pavargusiais pirštais.
Suskilusi žemė, o ausyse girdėsis kasdieninė malda.
Tik nepalik manęs čia.
Tų bokštų šešėlyje apsamamos mano rankos ir kūnas.
Pilies prieblandoje.*

AŠARA ANT ŠIRDIES

*Ašara ant tavo širdies – stiprybę pajaus, nužengs iš dangaus.
Ašara ant tavo širdies – neleis paklysti juodoje naktyje.
Ašara ant tavo širdies – gyvybę dovanos turi tai pajauست.
Ašara ant tavo širdies – tikėjimu virs vis stipresniu.
Ašara ant mano širdies – teiks malonę kiekvieniems namams.
Ašara ant tavo širdies – suklupti tau neleis, nes tu esi tikra tikrovė.
Ašara ant tavo širdies – pakils virš tavęs ir apjuos ramybe šventa.
Ašara ant tavo širdies – gyvens amžinai, tik tu tikėsi ja,
nes jos ramybė tau teikia jėgų.
Ašara ant tavo širdies – nubus kai tau bus sunku pakelti tą naštą.
Ašara ant tavo širdies – uždegs tūkstantį vilčių, bet tu surask tą
pačią tikriausią viltį.
Ašara ant tavo širdies – belsis į tave ilgesyje, nes tavyje jos namai.
Ašara ant tavo širdies – tave nuramins kai tau bus sunku ir dovanos
tau sparnus.
Ašara ant tavo širdies – paklysti tau neleis, tikėsi tu ja.
Ašara ant tavo širdies – palaimą pajaus, gyvenki tu ja.
Ašara ant tavo širdies – malonę tau suteiks, įsiklausyki tu į ją.
Ašara ant tavo širdies – klausykis tu savo jausmų, tik neužgesink jį.*

RAUDOS MALDA

*Raudos malda – ištroškusį pagirdys,
Raudos malda – sielas apvalo.
Raudos malda – gyvybę teikia kūnui ir dvasiai;
Raudos malda – tave išgirdusi prabyla.
Raudos malda – sužeistą gydo sergėdama,
Raudos malda – sielai teikia peną;*

*Raudos malda – išgydo širdį nulinčiuotą.
Raudos malda – švenčiausiom ašarom nuplauna tavo skausmą.
Raudos malda – suvienija širdis į dorovės kelią.
Raudos malda – paliečia tavo sielą.
Raudos malda – į šviesą eina.
Raudos malda – sustiprina tikėjimą švenčiausiu.
Raudos malda – pakils virš tavęs ir plevens.
Raudos malda – parkritusį pakels.
Raudos malda – balandę kelia iš ugnies.
Raudos malda – sužeistą gydo karma
Raudos maldoje – puolame mes keliais prieš tave,
O Didysis Šventas Kristau, mes keliame širdis į tave.*

RUDUO

*Ruduo nostalgija kvepės;
Pamils tave ruduo, jo žavesy tu išliksi jauna,
Kai lapai kris po tavo kojom;
Jaunystę tu jau neatkartosi.
Tik lapai tau sakys sudie, o mylima,
Aš grįšiu pas tave, o tu nelauk manęs, tik ilgėkis,
Nes mano ilgesys pražils ir pasens, o tu liksi tokia pati jauna.
O kai ateisiu pas tave, aš nežiūrėsiu į akis.
Aš tik nukrisiu pirmu, o gal paskutiniu lapu.
Aš taip norėčiau jaust tave lape rudens,
Bet tu tokia šalta praeini pro mane.
Aš neturiu širdies, jausmų, bet kažkada aš buvau jaunas,
O man tavo jaunystė išliks gyva.
Mane šalna pakąs, o taip norėčiau,
kad tu mane paimtum į savąjį delną,
Ir aš, truputį gyvas, pajausčiau tavo šilumą.
Pavasariį aš vėl žydėsiu, o tu žiūrėsi, gėrėsis į mane,
Kaip į tą medį, nuo kurio rudenį kritau pakąstas šalnos.
Tu užrašyk savąją, pirmąją meilę savo pirmajam lape.
Tu nebijok aš neišduosiu niekam.
Tu ateik prie manęs ir apkabink mane – tiek duoti tau galiu ir aš,
išsaugosiu tavąjį švelnumą.
Kaip manęs negando metų laikai, padovanok man ašarą tokią
tyrą ir skaidrią.*

*Nes joje rasiu tavo meilę.
Aš gyvensiu tik dėl tavo švelnaus prisilietimo,
Nesvarbu, ar žiema, ar vasara
Aš stovėsiu toje pačioje vietoje,
Ir ilgesingai žiūrėsiu į tave.
Tavo plaukai vėjyje draikysis,
O aš taip norėčiau, kad mano šakos juos apkabintų,
ir aš pražysčiau iš to laukimo,
Nesvarbu ar tai žiema, kuri mane sustingdo ar ruduo,
su kuriuo aš išeinu.
Ar tu lauksi manęs, nes aš su kiekvienu metais tau žydėsiu,
o tu tuose žieduose paklysi.
Nes tik juose tu suprasi mano meilę tau,
Žiedai nuvys, suprasdami tokią mano meilę tau.
Su kiekvienu žiedu tu atsisveikinsi priliesdama jį lūpom šiltom,
Ir jie tau pažadės sugrįžti, ir dovanos tau žiedų spalvą ir kvapą.
Bet medyje gyvybė dar alsuos,
Ir lapai tau šnarės, neišeik,
Dar pabūk, kai tu būni aš esu gyvas,
Kai tavo akys į mane žiūri, aš vis žaliuoju
ir jaučiu savyje jėgą gyventi ir žydėti,
Bet, kai tu mane palikai, aš prieš laiką tapau bejėgis,
nes nejutau tavo švelnumo,
Ir tose akyse neatsispindėjo žiedai,
o kur tavo akys ir šiltos rankos apsigyveno,
O aš tavim gyvensiu ir pasensiu, bet tu to nežinosi.*

VARPŲ SKAMBESY

*Varpų skambesys gieda aleliuja visi.
Lai Dievas palaimina šią dieną,
Lai mūsų širdys kyla į šventą gerumą
Nes tuo gerumu apjuosiamė pasaulį tikėjimu.
Dievu, kuris dalina didį tikėjimą ir beribę meilę,
Kuri mus moko džiaugtis tuo ką turime –
Ir gyventi, senti Dievo meilėje.
Nes toje meilėje Dievas mums neleis išeiti iš doros kelio.
Jei tavo tikėjimas stiprus reiškia,
kad tu su Dievu žiūri viena kryptimi.*

*Išsilaisvink iš nedorų minčių, kad neapkarstų nuo jų tavo mintys ir,
kad nedoros mintys neįsigertų į tavo širdį.
Lai viešpatauja taika ir meilė mūsų širdyse,
nes Dievas tai didinga meilė ir taika;
Pajausk tu Dievo širdimi, nes jis priima nuodėmes
ir tavo nedorus darbus,
Nes Jis žino, kad tu gali pasikeisti,
Tikėjimas Dievu – ir yra ryšys su Dievu.
Tu pabelsk į Dievo langą ir jis atveria jį.
Žinodamas savo nuodėmes ir jis tavęs neteisia, o tik pamoko.
Nors kaip tau būtų sunku, tu žinai, kad Dievo keliai tau atviri.
Jei tu išklydęs iš bandos avinėlis, Dievas tavęs nepaliks
ir žiūrėdamas tau į akis nieko nesakys.
Tik tu seksi paskui jį, ir nepajusi skausmo širdyje tarsi ledas po
žiemos neatslūgo ir neatitirpo;
Ir jis paklaus tavęs, ką dabar jauti, mylimas mano žmogau?
Dievas ir taip žinojo viską, bet paklausė jo,
o žmogus negalėjo atsakyti,
Nes ryšys su Dievu buvo per silpnas.
Dievas nuėjo prie upelio ir paprašė žmogų nusiplauti rankas,
O žmogus pasakė „mano rankos švarios“.
„Nusiplauk rankas ir pažiūrėsiu į jas“.
Taip ir žmogus padarė;
Kai žmogus nusiplovė rankas Dievas pažiūrėjo į jas;
Dievas ištarė „matai tavo širdyje kančia“.
Kai aš paklausiau tavęs, kaip tu jautiesi,
tu man melavai ir nieko nesakei;
Ir kaip aš galiu tavim pasitikėti?
Žmogau, net jei tu savimi nepasitiki.
Žmogus nuleido galvą ir nusigrėžė,
„Jei tu nuo manęs nusigrėži, tai aš tau nereikalingas“.
„O, Dieve, prašau priimk manę tokį koks aš esu!“
„Bet tu turi pajauti savo vidų, tada aš tau galėsiu padėti.
Pirmiausiai įsiklausyk į save ir tada pajausi savo vidų.“*

AMŽINOJI TIESA

*Amžinoji tiesa alsuos kiekvienoje krūtinėje;
Amžinoji tiesa prabils tiesos lupom;
Amžinoji tiesa tavyje gyvens ir tavy pasens
Amžinoji tiesa – tavo ramybės pradžia ir pabaiga,
Amžinoji tiesa – gyvenimo vertybė tai tiesa,
Amžinoji tiesa didesnė už gyvenimo išbandymus,
Amžinoji tiesa nuves tave prabilti tiesai į akis,
Amžinoji tiesa pakeisti tavęs negalės, nes tu joje,
Amžinoji tiesa užklys tarsi svečias lauktas,
Amžinoji tiesa – valdovė karo jausmų prisiekusi tau.
Amžinoji tiesa – gyvybė kuri tave gydo, tiesa laukiama.
Amžinoji tiesa prabilo ne tik džiaugsmu, bet ir skausmu,
Amžinoji tiesa neš tave į ilgesingą laukimą, pražydusiom ašarom.
Amžinoji tiesa – skverbies pažint tavo tiesą, nes ji yra tikra.
Amžinoji tiesa išklydusi iš kelio, ateis pas tave ieškoti užuovėjos.*

LEDINIAI ŽIRGAI

*Pirmas sniegas snigo snigo,
Kol iš dangaus nukrito ledinė snaigė.
Ji apšvietė visą sniegą,
Ir lediniai varpeliai suskambėjo.
Tai buvo ženklas gimti lediniams žirgams.
Šiaurės žvaigždė nušvietė visą miestelį,
Ir nusileido pažadinti žirgų dvasią.
Visi žmonės išėjo iš savo namų,
Pradėjo giedoti giesmes susikabinę už rankų.
Tada ir įvyko stebuklas!
Žmonių šiluma ir artuma ištirpdė ledinę snaigę.
Į žvaigždes pradėjo lyti sidabru.
Ir iš tolo sužvengė lediniai žirgai.
Jų grožis buvo neapsakomas,
Žirgai lediniai, bet jų širdys karštos, tarytum žmogaus.
Jie bėgo pagal šiaurės žvaigždę, kol pavirto į sidabro dulkes.
Ir nuskriejo į šiaurės žvaigždę,
Kuri taip suspindo, kad žirgų žvengimas pasigirdo,
O žmonių giesmės sklido į dangų.
Tada žmonės dalinosi viens kito šiluma.*

*Supraski ir tu, kad žemėje šioje esi ir, kad žmogaus šiluma
daliniesi su kitu.
Šiaurės žvaigždė nušvietė visą miestelį,
palaimino žmones ir jų namus.
O žvaigždėje gyveno ledinių žirgų dvasia,
Kuri saugojo miestelį ramybėje ir taikoje.
Per kiekvienus metus tai įvykdavo,
nes tame miestelyje viešpatavo gėris, ramybė ir meilė.
Kas beužsukdavo į miestelį, pajusdavo miestelio taiką ir meilę,
Galingi, su kiekvienu savo vidaus grožiu, nes viskas tavo viduje,
Jauki ramybė ir meilė pabunda tavyje.
Kai užlieja širdį palaima, lauži plotkelę,
o akyse spindi gėris ir taika,
Namuose ant lango dega žvakės, ir jauti jų jaukumą ir ramybę.
Staiga kažkas pabeldžia į duris,
Mažos rankutės atidaro jas, ir jis paklausia:
„Ar yra man vietos šiuose jaukiuose, šiltuose namuose“?
Ir šeimininkė pasodina jį garbingiausioje vietoje.
Ir visi vienas kitą sveikina.
Ir staiga už lango tarytum varpeliai suskamba
ledinių žirgų žingsniai.
Kiekvieną širdį užlieja gerumas.
Padovanok man jaukias Kalėdas,
kuriomis gyvenčiau visus metus,
Padovanok man gerumo ir jaukumo, prisilietimą,
kuriuo tu mane užbursi šioje palaimintoje Kalėdų naktį.
Kaip mūsų akys spindės, kaip mūsų širdys kuždės.
Iš laimės vienas kitam.
Tu apkabink tuos, kuriuos myli ir pakuždek brangius žodžius į
ausį,
Kad niekas negirdėtų ir tavo svajonės išsipildytų,
magišką Kalėdų naktį.*

ROŽINIO MALDA

*Rožinio maldoje parkritę vėl pakils,
Rožinio maldoje nuplaus tavas kančias tikėjimas,
Rožinio maldoje stiprybę semkis ne iš didžiųjų, o iš silpnųjų.*

*Rožinio maldoje gyvybės kultas tavyje,
Rožinio maldoje didi širdis atgailos vedama,
Rožinio maldoje malda nuplauna skausmą.
Rožinio maldoje išgydyk žaizdas tikėjimu,
Rožinio maldoje semkis stiprybės iš tų kurie širdimi girdi.
Rožinio maldoje nuplauk savąją širdį Dievo artumu,
Rožinio maldoje kiekvienoje širdyje slypi nukryžiuotas Kristus.
Rožinio maldoje pakils tie kurie parkritę, prie Kristaus kojų,
Rožinio maldoje sustiprės širdžių giesmės,
nes tik jose slypi stiprybė.
Rožinio maldoje paklydusios širdys ras ramybę,
Rožinio maldoje nuplauk savąjį skausmą, nekalta ašara.
Rožinio maldoje aklas mato šviesą šventos dvasios palytėtas.
Rožinio maldoje širdys atsiveria tau,
nes tu gyvybės pradžia ir pabaiga.
Tu prakalbini širdis atgailai, mes einame į tave,
nes tu mūsų didi Šventovė,
Kurios mes meldžiame tavos atgailos.*

ŽAVESIO VAIVORYKŠTĖ

*Žavesio vaivorykštėje mačiau tavas akis,
Jų atspindy mačiau save, ir po truputį geso tavo akys,
tarytum žvakės,
O ilgesys mane vedė pas tave, tai buvo žavesio vaivorykštė.
Kuri mane kviesdavo pas tave.
Tas ilgesys, kuris spaudė man krūtinę ir gniaužė kvapą,
Aš laukime paskendau, tarytum tavo akyse,
Tose akyse, kurios beldėsi manuoju laukimu į tave.
Pražydo mėnulis gėlele, ir nusileido palei mano langą, tai nutiko,
Nes jausmas palietė tave žydinčia galia.
Ir tave nešė mėnulio žiedas nakties vaivorykšte
į kurią tu sudėjai savo meilę,
Nes ji buvo vienintelė ir tyra, nes ji tau skirta mėnulio žiedo ir
išsisklaidė kerai.
Tik ant mažo pūko tu atsibudai ir aplink tave buvo kitas pasaulis.
Jis tave žavėjo, tai buvo maža tarytum lašas ir visa švytinti,
nes tai buvo mėnulio žiedo dovana.
Ji negalėjo kalbėti, nes dovana mėnulio žiedui jinai,*

*Jinai nežinojo, kad mėnulio žiede jos vienintelė meilė.
Tada kai mergelė pradėjo spindėti, kaip saulė ir skleisti šilumą,
Mėnulio žiedas dovanos vienintelę meilę.
Praėjo daug dienų, tarytum nukritusių lašų.
Ir ji švytinti mergelė, teikė šilumą, ir tai pajuto mėnulio žiedas.
Jis nusileido žemai, ir išskleidė tūkstančius žiedų.
O iš pačio vidurio tarytum grūdas mylimasis.
Jis pamatė jos akis ir ji visa švytėjo.
Ji visa švytėjo ir skeidė šilumą.
Tik jam vienam buvo lemta ją turėti.
Jis pakvietė ją į mėnulio žiedo vidurį,
Mėnulio žiedas nuo mergelės šilumos pakilo ir nunešė ten,
kur jos namai.
Šviesos apsupty mėnulio žiedas juos apšvietė
ir parodė jiems kelią namo.
Mergelė jau nebuvo skaidri – tarytum lašas ir nespindėjo,
šiluma išblėso.
Tik širdyje pasiliko šiluma ir artuma,
nes jis buvo mėnulio žiedo paslaptis.*

PAMILO

*Pamilo lietus gėlę,
Jis glostė jos švelnius žiedus, ilgais vakarais,
Kurie jam reiškė daug.
Lietus šoko meilės šokį, ant jos lapelių,
Ji jautė lietaus virpesius,
Ji norėjo dovanoti savo grožį tik jam.
O jos kvapas šaukė pasilik su ja.
Ji norėjo gyventi lietaus švelnume.
Ji jautė, kad jis negriš ilgai ilgai.
Todėl iš meilės padovanojo savo žiedelius.
Ji pasakė „lietau – gimiau aš tau gėlele,
tavo lašai duoda gyvybę ir švelnumą.
Dabar aš gyvensiu tavo lašuose.
Nešk, mane lietau, ten kur lietaus karalija.
Amžinai noriu gyventi lietaus mylima.
Ir jausti tavo dvelksmą šalia, nes tu mane kvietei pas save“.*

*Ant kiekvieno žiedelio po lašą,
Ir pakilo žiedai į orą.
Jie tarytum laiveliai jūroje.
Kai pametė žiedelį į dangų, iš arti žieduose vėl atgimė rožė.
Lietaus karalijoje kai numesdavo lapelius išaugdavo kiti.
Žydėjo vasarą, žiemą.
Nei karšta vasara, nei žiema jos nepalietė.*

SUKURTA IŠ LAUKIMO

*Sukurta iš beribio laukimo, iš žvakių šviesos ir žiedų baltumo.
Toje žvakių šviesoje tu pažadini alsavimą,
Tu skrendi į žvakių šviesą ir žiedų baltumą, tad gimsti iš laukimo.
Kuri tave atgaivina, palytėtas žiedų švelnumo,
Kiekviename lapely tvyro gyvybės paslaptis,
Kurią atgaivina tave žvakių šviesoje.
Balti lapeliai šoka jaunystės šokį.
O žvakių šviesa skverbiasi į kiekvieną lapelį, ir atgimsta švytinti mergelė.
Jos plaukai balti kaip sniegas, jie vilioja žvakių šviesą pas save.
Jie apsigaubia šviesa ir užmiega paslaptįje, o virš jos žiedlapių ugnelė,
Dega, – kuri ją saugo, ji apsigaubia šviesa, – mergelė balta kaip sniegas.
Jos plaukuose žaidžia ugnelė, kai ji pabunda, šviesi kaip saulė.
Ji žarsto žiedlapius, nes tai jos gyvybė.
Kiekviename žiedlapy, jos gyvenimas ir akimirkos.
Mergelė nuaudė rankomis šilko kelią, kuriuo žiedlapiai skris atnešti jai gyvybės,
Šilumos, nes ji aukojasi, kai žiedlapiai ją palieka.*

LOLITA MARIJA VELIČKIENĖ

Pradėjau rašyt eiles dar mokydamasi mokykloje. Jose noriu padėkoti savo artimiausiems ir mylimiausiems žmonėms, tad jas jiems ir skiriu. Manau, kad žmogus kuris rašo ir kuris mėgsta skaityti poeziją yra labai dvasingas ir jautrus. Rašydama išgyvenu visus jausmus ir nebijau jais dalytis su kitais žmonėmis. Labai patinka domėtis menu. Aš ir pati mėginu kaskart kažką naujo. Mėgstu dainuoti, šokti, rašau eiles, piešiu, nes tai man suteikia džiugesio ir palaimos. Šventai tikiu, kad gėris neaplenks nei vieno žmogaus šiame pasaulyje.

METŲ LAIKAI...

*Žiema žiemužė baltoji motulė
Užglostai takus ir kelius.
Ir snaigėm didžiulėm, paklotą kloji
Viliodama naujus metus.
Kam saldainį, kam sausainį
Dovanoji nuoširdžiai visiems.
Pasisukime aplink eglutę
Žėrinčią puikiais žaislais.*

*Jau saulutė vis dažniau iš už debesies rodos
Ir tirpina sniegutį nūnai
Žiemkenčiai išlindę banguoja
Su pavasariu juos sveikina vyturiai.
Štai žibutės ir plukės parodo veidelį
Iš už pernykščių lapų šūsnies.
Ir upeliai ištirpusio ledo gurgena
Šaukdami plaštakes skraidyt.
Koks gražus šis metų laikas!
Įkvėpta gėlių gausa
Ir širdim atneša pavasarinį džiaugsmą
Ta ilgesnė švintanti diena.*

*Štai vasarą vėl žydės alyvos
Baltos, mėlynos mamos sode.
Ir jazminai, sukrovę žiedų puokštę,
Vilioja skraidančias bites,
O jų medus neapsakytas
Iš korių čiulpiamas lipnus.
Imki agurką ir ragauki
Net širdis apšala iki debesų.*

*Leidžias lapai geltoni, rudi, raudoni –
Paskutiniai rudens sūkury.
Šoka smilgos nušiurę, suglumę
Palydėdamos paukščius tolyn.
Greiti vėjai ims nešioti smiltis
Smėlyje įrėžę duobutes*

*Ir nebus laiko išsiskirti
Su gėlytėm vystančiom kieme.*

Taškykis pursluose mažyte mano,
Tiesiog nardyk vonioj didelėj
Kiekvienas purslelis, tai džiaugsmo lašelis
Kuris nesusprogs vienuoj.

Gyvenimas – tai didelis žaidimas
Pavargusiam ir pailsėjusiam,
Nuskurdusiam ir praturtėjusiam,
Bet gera čia, kai tave supranta
Nors džiaugsmo valandėlę.

Sušvinta saulėj žvaigždės, visata
Ir viskas kas džiugina virpančią širdį.

Ateina rytas ir naktis juoda, nusineša ramybę
Aušra prabrėškusi tylon ramybę neš
Ką žada ši diena, tik ne amžinybę,
Nes nėra žmogaus suprantančio tavęs.
Ir lietūs nuneša upokšnių žiemos šaltį
Paukščio giesmė prabils ir ta gaida,
Kuri suvirpina sieloj jautrią širdį,
Paslėptą nerimo atsidūsime.

O širdie, koks milžiniškas plakimas!
Tarytum bangos į smėlėtą krantą.
Saulutei genami debesėliai vakarop
Ištiesia tau pagalbos ranką.
Smiltynė, Juodkrantė, Nida
Tai mūs pajūris saulėtas
Pritraukia žavesį visų.
Net užsienietį išsipusčiusį ir įsimylėtą.

Ritasi per žemę mažas kamuolėlis.
Gal širdies dalelė, mano ar kitų.
Visi ieško laimės dobilų pievelėj

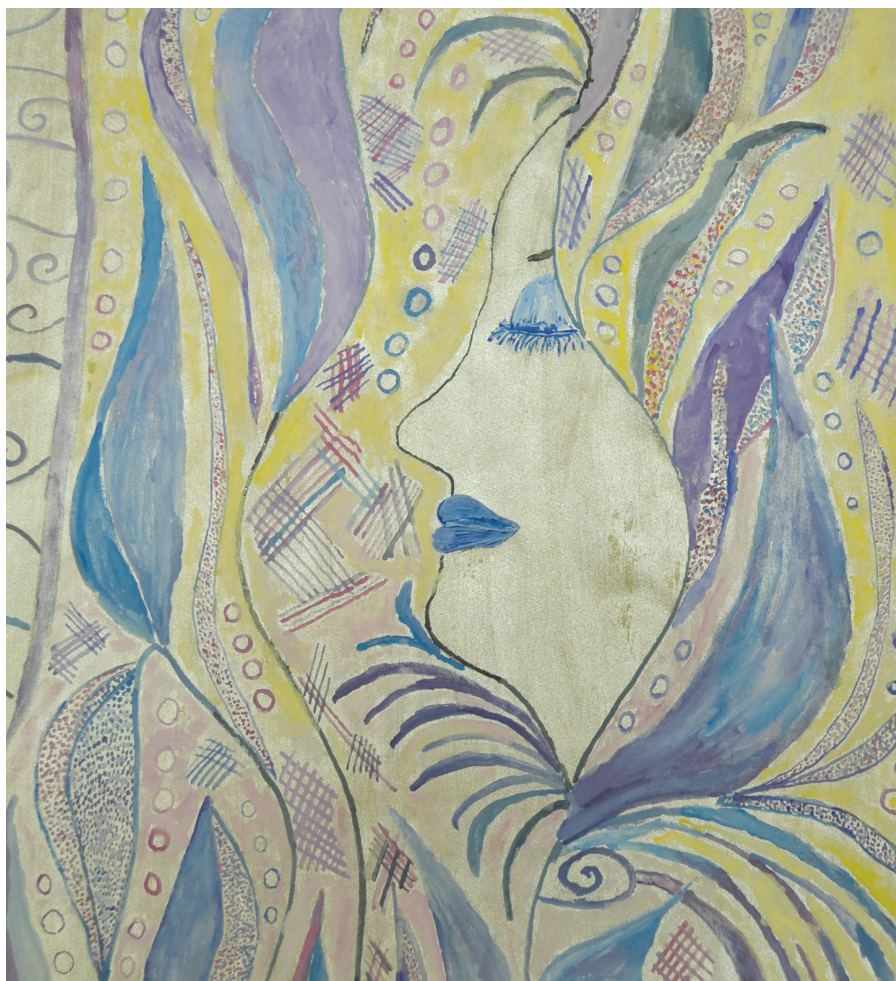
*Ir atranda daug nupjautų žiedų.
Bet bitelės dūzgia jau ne tuos žieduos.
Neša medų saldų iš gelsvų žiedų.
Niekad nepamiršiu buvusio takelio
Kur bėgiojau maža tėviškės laukais.*

Mažute mano miela,
*Kaip vėl užgimsta siela
Tariau tau daug žiedų
Atnešti dovanų.
Kaip mažas vieversėlis
Pakilęs nuo dirvos
Sušildys žiemkentėlį
Išdygusį po žiemos.
Vaikuti, neliūdėki stipriai.
Praverki akutes.
Pasaulis tviska visas
Vaivorykštės varsnom.*

Krikštamotei...

*Daug naktų nemiegota, daug sapnų nesapnuota
Težino vien tyroji širdis.
O motule brangioji, mano širdgėla
Gal nueisim mieloji kartu pasitikt...
Auštančią saulę, vakaro vėsą,
Plaukiančią upę ir baltas smiltis.
Dar ne baigta, ne.
Dar palauki.
Tu žvaigždele skaisti.
Be tavęs sunku juk namiškiams
Rauda žmonės visi.*

Daug šakelių ir lapelių judina vėjukas.
*Daug bernelių ir mergelių šoka kadriliuką.
Susikibę rankom šoka suktinuką,
Pasikeitę klumpeles – šoka klumpakojį
Ir rankutėmis suploję skrybėlėm mosuoja.*

STASYS IVANAUSKAS / T. R. B. KOLIBRIS

Labai myliu savo kraštą jo gamtą ir žmones. Todėl rašydamas dėkoju jiems už tai, kad galiu būti su jais. Labai patinka rimuoti tekstus, todėl eilėraščiai gimsta bendraujant su žmonėmis ar būnant gamtoje. Man svarbiausia būti savimi ir tikėti žmonėmis. Rašydamas atsipalaiduoju ir jaučiu lyg būtų mano žodžio testamentas, kuriame dovanoju visą save ir savo meilę žmonėms.

MEILĒS VĒJAS – ĪSIMYLĒJĒŠ

Meilēs vējas tave tave īsimylējēs

Meilēs vējas ateina ir išeina

Bet meilē atneša karštī širdyje

Meilēs vējas tave tave īsimylējēs

Meilēs vējas meilēs kūrējas.

Meilēs ugnies degējas.

O tos meilēs vējas niekadējas.

Gyvenimas bēga, o vējas pučia pučia.

Ļ meilēs širdis.

Vienai kitai ir visoms širdims.

Pučia meile.

O tas meilēs vējas, meilēs kūrējas ir niekadējas

Jis kada tik užsimano,

Tada ir pučia.

Jam neįsakysi, jo neatsuksi atgal.

Jam nepriliepsi, jis ką nori, kur nori eina

Ką nori veikia, ir keliauja kaip keliautojas per žemę.

Ir tiesiu meilēs keliu Žemelėje visoje.

RUDUO

*Ruduo ruduo, rudenėlis, jau atėjo gražus mielas,
auksu puoštas bernužėlis.*

*Jau atėjo pas mus tikras ruduo, nuo medžių nukrito lapai visi,
ant žemės rudos.*

Rudenėlis jau atėjo į mūsų kiemus ir namus.

O medžiai liko be lapų, tarytum jie stovi negyvi. Negyvi visi...

Ruduo ruduo, nuo medžių nukrito lapai visi.

Ir žemę papuošė auksiniai lapai.

Jau ruduo čia... Čia atėjo pas mus, ir mes jo sulaukėme visi visi...

*Ir esame laimingi, kad sulaukėme rudens, lapų auksinių,
kurie nukrito nuo medžių, visi visi...*

Čia buvo kažkada vasara karšta, ir ji praėjo...

O čia atėjo ruduo, auksinis ruduo, auksu puoštas bernužėlis...

MŪSŲ AUKSINIS RUDUO

Štai ir atėjo auksinis ruduo, rudenėlis,

Nuo medžių krinta lapai auksiniai,

Jau pas mus atėjo ruduo, rudenėlis.

Gražus gražus gražutėlis.

Ruduo, ruduo krinta nuo medžių lapai visi be paliovos, be paliovos.

Krinta krinta medžių lapai auksiniai auksiniai.

Štai ir sulaukėme rudenėlio rudens bernužėlio.

Jau atėjo ruduo, kai su juo kartu ir su juo kartu rudens mėnesiai

Rugsėjis, spaljis, lapkritis...

Atėjo visi visi mėnesėliai bernužėliai į žemę mūsų.

Į kraštą mūsų, į mūsų gimtinę į mūsų namus.

AUKSINIS RUDUO

Krinta lapai auksiniai be paliovos virš visos Lietuvos.

Štai ir atėjo auksinis ruduo, pamažu pamažu.

Į mūsų namus, į mūsų kiemus visus.

Šaltas ir šlapias ruduo, jau atėjo.

Nuo medžių lapai krinta auksiniai, be paliovos,

be paliovos virš visos Lietuvos.

Jau tikras ruduo atėjo, auksiniai lapai krenta pamažu,

jau į Lietuvą atėjo ruduo,

Auksinis ruduo...

O mūsų ruduo turtingas, o mūsų ruduo galingas.

Atėjo į mūsų šalį, į mūsų namus.

Į mūsų visų visų namus.

RUDUO RUDENĖLIS

Štai ir čia, pas mus atskubėjo ruduo,

Čia turtingi miškai, laukai... Čia turtingi sodai.

Čia miškai pilni uogų, grybų įvairiausių.

Čia turtingos pievos, pilnos įvairiausių žydinčių gėlių.

Čia pievos ir laukai, turtingi įvairiausiai žiedais.

Čia pas mus atėjo ruduo, pats gražiausias metų laikas,

Pats turtingiausias metų laikas, kurio visi laukėme.

GYVENIMO DŽIAUGSMAI

*Štai kokie yra gyvenimo džiaugsmai
Pats didžiausias džiaugsmas yra meilė.
Po meilės – laimė, po laimės – džiaugsmas.
Po džiaugsmo – tikėjimas ir viltis,
Bet yra visų didžiausias džiaugsmas – tai sveikata.
Jei bus sveikatos, bus ir viso kito.
Sveikata yra didžiausias turtas, kuris yra mūsų amžinai.
Gyvenimo džiaugsmas, kiek jo yra, tiek jo negana.
Visi gyvenimo džiaugsmai mums reikalingi,
ir mes be jų negalime gyventi.
Jie mūsų gyvenimo šviesuliai.*

MEDŽIŲ LAPŲ FIESTA

*Pažvelgiu į dangų – ten saulė šviečia danguje.
Pažvelgiu į saulę, kuri šviečia danguje.
Pažvelgiu į žemę, o ji lapais padengta.
Pažvelgiu į medį, o šis barsto savo lapus.
Jis man ačiū pasako,
Ir medis man kalba, dabar aš lauksiu žiemos,
lengvai lengvai lengvai...
Ir visi lapai nukrito, lauksiu kitų metų rudens...*

ŠILAS

*Atėjau į šilą, kaip ateina ruduo ir matau kaip medžiai meta
visus lapus.
Medžiai įvairūs, o taip norėčiau suskaičiuoti visų medžių lapus,
bet neįmanoma bus.
Einu per šilą, žiūrėdamas į auksinius lapus.
Lapai krenta savaite, mėnesį. Tegul krenta lengvai lengvai.*

JĖZUS IR RUDUO

*Jėzus stebi ir dangų, ir mato visus metų laikus.
Jam pats mieliausias metų laikas – ruduo.
Jis sukūrė visus metų laikus, vasarą karštą, rudenį vėjuotą,
pavasarį gražų, o žiemą stingdančią šaltą.
Dievas skaičiuoja iš dangaus krentančius obuolius, auksinius lapus,*

*vis ilgisi tų praėjusių dienų...
Dievas galingas, pats išmintingiausias.*

RUDENS LAPŲ FIESTA (1)

*Krinta krinta nuo medžių lapai visi,
Jie krisdami supasi, tarytum ant pievos bangų.
Tie lapai krisdami supasi, tiems lapams kristi smagu.
Jie krinta, jie krinta vienas po kito,
Krinta ir sugula vienas ant kito.
Prisispaudžia prie žemės.*

*Rudenį vyksta medžių lapų fiesta.
Ir rudens vėjas pučia, neša krintančius lapus,
Guldo juos vieną ant kito,
Patalu storu.*

*O vėjas vėjas neša toli toli,
Tuos rudens lapus,
Į žiemą, kuri atkeliaus pas mus.*

RUDENS LAPŲ FIESTA (2)

*Rudens vėjas pučia,
Rudens saulė šviečia ir šildo,
O nuo medžių vėjas purto lapus,
Vėjo purtomi lapai krinta pamažu visi visi...
Visi medžių lapai krinta vienas paskui kitą,
ir visi sukasi ratu, tarytum,
Jie krinta tarytum žiemą sniegas iš dangaus.
O nukritę ant žemės jie užmiega.
Šlamėdami vienas su kitu, jie vienas kitą suspaudžia ir užmiega.
Ir laukia kada, kiti medžių lapai kris ant žemės,
pas juos, į jų draugiją.
Tokia jau auksinių rudens lapų fiesta.*

VASAROS PRADŽIA, RUDENS PABAIGA

*Jau vasara eina į pabaigą, jau slenka vasaros paskutinės dienos,
Viena po kitos, jos keičiasi ir štai jau ateina ruduo rudenėlis,*

auksu puoštas bernužėlis.

Ir vasara jau užleido rudenį, o ruduo atėjo, turtingas ir dosnus.

Ruduo toks galingas savo derlium:

Obelys – obuoliais,

Kriaušės – kriaušėmis,

Slyvos – slyvomis,

Vynuogės – vynuogėmis...

Ruduo, pats turtingiausias metų laikas...

Jis atneša džiaugsmą, ir auksu spindinčius obuoliukus...

RUDENS VĖJAS

Pučia šiaurės vėjas stiprus, neša rudens lapus,

toli toli į nežinomus kraštus...

Kada aš nukeliausiu į tuos kraštus, kur nunešė vėjas lapus...

Į tuos kraštus...

Ar ilgai aš keliausiu į tuos kraštus

Keliausiu per žemę ir ruduo keliaus kartu,

Aš būsiu laimingas, keliaudamas per žemę, ir žinodamas,

kad dar sulauksiu daug rudens dienų, šviesių ir nuostabių...

Smagiausias rudens darbas – bulviakasis...

Jis prasideda nuo pavasario kai pasodinam bulvių daigus,

O rudenį darom didelę talką ir kasam bulves visi...

Ir džiaugiamės derlium, kurį mums davė žemelė.

Kai sakydavo senoliai: bulvių bus, bado nebus.

LIETUVOS RUDUO

Čia mūsų Lietuvos ruduo,

Auksu puoštas, deimantais dabintas.

Pats gražiausias ruduo, Lietuvos ruduo,

Jis toks reikalingas ir toks galingas.

Net žemė čia yra didžiausia, pilna įvairiausių daržovių:

obuolių, kriaušių, vynuogių, agrastų.

Visko nesuskaičiuosi, nes tai neįmanoma,

Ir dar daug daug įvairiausių daržovių kokios būna tik rudenį.

*Ir mes esame laimingi sulaukę rudens Lietuvoje – mūsų šalyje
Čia Lietuva – mūsų kraštas, auksu padengtas turtingas ir galingas.
Lietuvoje mes esame laimingi, nes turime rudenį,
Patį gražiausią rudenį, kurio neturi niekas kitas, tik Lietuva.*

SENA TROBA RUDENS PAMIŠKĖJE

*Ruduo rudenėlis, pamiškėje stovi sena sena troba,
Tokia sena, kad jau niekas neprisimena, kiek jai metų,
ir kada ji buvo surešta...
Pamiškėje stovi sena troba...*

*O trobos skylės lapais užkamšytos.
Stogas sąmanomis padengtas,
O durys skylėtos ir girgžda taip garsiai,
Kad girdisi visame šile...*

*Pamiškėj pamiškėj jau atėjo ruduo,
ir sena troba, vėjo kedenama ir supama
Taip stipriai supama, nežinia ar trobelė vėjo gūsius atlaikys...
Aš tiksliai žinau, kad rudens vėjas toks galingas
ir stiprus – jam nėra kliūčių.
Ir klastingas, ir trobą nuo žemės gali pakelti bei nunešti į,
bet kokią vietą, kur jam patinka.
Bet troba stipriai surešta ir dar daug daug vėjas pučia pučia,
bet trobos pakelti negali, nes ji pamiškėje tik viena tokia sena,
tokia galinga.
Troba stovi jau daugel amžių, ir nieks jos neprisimena...*

RUDENIO PRISIMINIMAI

*Aš prisimenu, tą rudenį, kuris praėjo jau seniai...
Kaip žiūrėjau į dangų, į žemę, medžius.
Mačiau, jaučiau ir girdėjau, kaip nuo medžių krinta lapai, jie kris-
dami supasi, kalbasi vienas ant kitu...*

*O kai ateina naktis, lapai ant žemės sugulę vienas ant kito,
užmiega iki žiemos,
kuri atėjo ir lapus sušaldė į ledą.*

Aš vis prisimenu gražiausias rudens dienas, auksiniais lapais dabintą, auksu puoštą.

Aš vis prisimenu, kai nuo medžių krinta lapai auksiniai ir supasi, kai lapai nukritę ant žemės šlama, einant per juos.

RUDENIO LAPŲ SPALVŲ GAMA

Atėjo ruduo, nuo medžių krinta lapai įvairių spalvų, jie krinta pamažu...

Vienas krinta, kitas supasi, trečias sukasi, ir visi kartu krinta ant žemės.

Pas kitus lapus, kurie jau nukritę, ir laukia savo draugų, kurie prisijungs prie jų..

Čia ruduo pas mus atėjo, atnešė įvairių spalvų, ir gamų lapų gaušumo...

Čia ruduo, ir medžiai barsto savo lapus, ir rudenį medžiai be lapų, tarytum negyvi...

Ir vėl jie laukia pavasario, lapų naujų.

Stovi medžiai be lapų, tarytum užmigę visi, ir laukia jie žiemos, kada snaigės kris iš dangaus.

RUDENS LAPAI KRINTA NUO MEDŽIŲ

Štai ir atkeliavo ruduo, auksu dabintas ruduo...

Nuo įvairių medžių krinta spalvoti lapai,

Nuo liepos, ąžuolo, kaštono, klevo...

Krinta nuo medžių lapai be paliovos, iki pat šaltos žiemos...

Aš keliauju po šilą, ir taip man norisi paliesti lapus, juos suskaičiuoti.

Bet galvoju, to padaryti neįmanoma...

Juk lapų tokia gausa ir galybė...

O šile lapų tiek daug, jie vienas ant kito guli susiglaudę.

Dar krisdami jie supasi, tyli, tarytum užmigę visi...

Laukia šaltos žiemos.

TURINYS

<i>DAIVA KŠANAUSKAITĖ</i>	3
<i>LOLITA MARIJA VELIČKIENĖ</i>	15
<i>STASYS IVANAUSKAS / T. R. B. KOLIBRIS</i>	19

Spausdino
spaustuvė-leidykla UAB „Spaudvita“
Radvilų g. 16, Kėdainiai
Tel. +370 347 60711
Užsakymas Nr. 190
Tiražas 50 egz.